

Farkas Arnold Levente

Költő vagyok, nem jegyzem meg

Pócsmegyer, tizenkilenc augusztus harminc, péntek.

Tegnap Eszter azzal fogadott, hogy van egy döglött patkány a diófa alatt. Intézkedtem a szer-
tartásról. Kihoztam az utolsó fekete nájlonszákot a garázsból, kormot és poloskát kotortam bele
a kéményből, hamut és cigarettacsikket a kazánból, aztán a disznóólban hagyott lapáttal, amivel
legutóbb az utolsó tyúkot temettem, belekotortam a patkánytetemet is. Legyek, darazsak és han-
gyák érdeklődtek iránta.

Találtam egy műanyag vödröt a garázsban. Félig volt fűgázó anyaggal. Beleraktam a nájlon-
szákot. Rászoritottam a tetejét. Beledobtam a kukába. Költő vagyok, nem jegyzem meg a lényeges
dolgokat. Lajosnak hívták az üvegest.

Délután aztán lementünk a Dunára.

Proust nagymamája rajongott az Ezeregy éjszaka meséiért, Balbecben ott hevert az éjjeli szekré-
nyen. Egyszer megkérdezték tőlem egy interjúban, hogy melyik a kedvenc festményem. Azt feleltem,
hogy Delft látképe Ver Meertől, ezt persze azért mondtam, mert olvastam Proustot. Bergotte, a
narrátor kedvenc írója, mert Marcel nem azonos Prousttal, egyszer azt magyarázza a festmény előtt,
haldoklom, mondja Swann a harmadik kötet végén a hercegnőnek, hogy a németalföldi festő delfti
homokot kevert a festékbe, ugyan már, kedves Swann, maga mindnyájunkat túl fogja élni, feleli a
hercegnő, akibe a narrátor szerelmes.

Szigetmonostor, tizenkilenc augusztus huszonnyolc, szerda.

Józi a folyosón a szomszéd terem zárját babrálja. Időnként káromkodik. Mindenkinek jobb
lett volna, ha az a gyermek megszületik. A gondolat mint utca.

Aztán a férfi, ahogy a valóságtól távolodik, Barnára gondol, akinek a neve is barna. Időnként
rácsap a kalapáccsal. Előfordul, hogy a férfinak versei jelennek meg különböző irodalmi folyó-
iratokban, ezekért a versekért pénzt kap, ezek a versek nagyon gyakran Barna gondolatainak a
lenyomatai, ezeket a verseket Barna is megírhatná. A gondolat mint térkép.

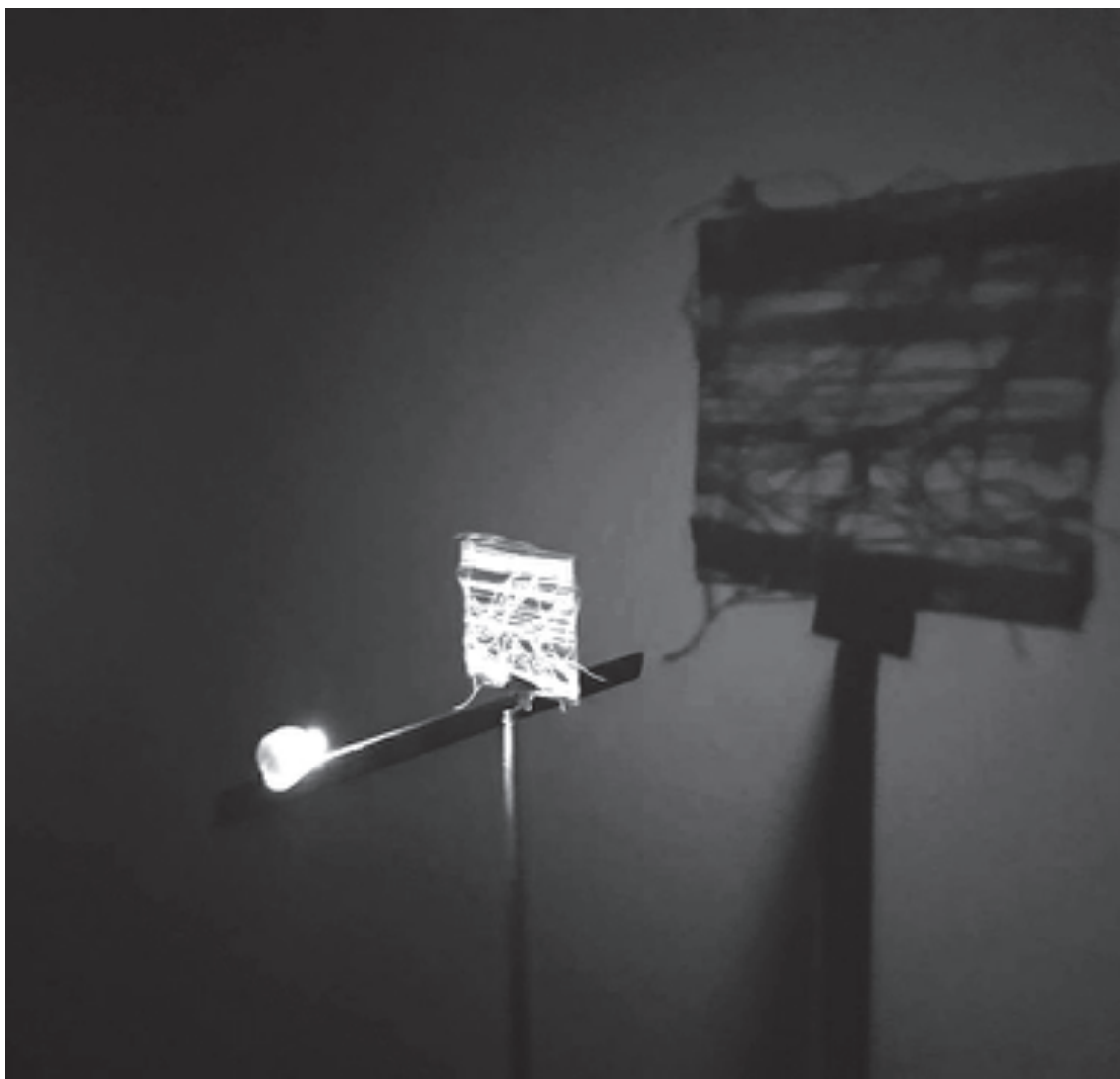
Pócsmegyer, tizenkilenc augusztus huszonkilenc, csütörtök.

Nem férek bele az időbe. Ezt úgy fogalmaztam meg nemrég viccesen, hogy nekünk az időben
tér nem terem. A látszat az, hogy szent vagyok, oltárra raknak angyalok. A harmadik kápolna a
temető mellett hever.

Eloolvastam Vonnegut könyvét, a Macskabölcsőt. Jó név ez a Vonnegut. A keresztnéve négy betűből áll, a családneve nyolcból, elfelejtettem felvenni a szemüvegemet, négy meg nyolc az tizenkettő, a kettő között szóköz. Valaki azt mondta, azért jó könyv a Macskabölcső, mert nincs benne se macska, se bölcső. Ám aki ezt mondta, vagy nem olvasta a könyvet, vagy tévedett, vagy hazudott, vagy más könyvről beszélt, szóval mégis inkább tévedett. Egyik kezemben a gyermek.

Az is elő szokott fordulni, hogy rajtam van a szemüveg, ám én mégsem azt olvasom, amit a zsidó szedő kinyomtatott. Aztán a nyár tovasuhant, tán dokumentálódni ment. Így jártam a Macskabölcsővel is, ahol a demokrácia száz mártírját én a demokrácia szűz mártírjának olvastam. Másik kezem hiányzik.

Azt sem tudtam, hogy a macskabölcső annak a játéknak a neve, amit ügyes lányok szoktak játszani. A férfi ügyetlen és udvariatlan. A fosztóképző ellentmondás. Ügy, ügyes, ügyetlen, udvar, udvaros, udvartalan, udvari, udvarias, udvariatlan. A valóság is mondatok által hazudik.

STÁCIÓK (5-ös panel)